Erdei magvetés

Chalaliban, a faluban, ahol egy darabig éltem, volt alkalmam dolgokat megfigyelni, megkérdezni. Amikor az emberek a kukoricát vetik, az esős évszak kezdetekor, előtte jól előkészítik a talajt a vetéshez. Az amále vetésére később kerül sor, de annak nem nagyon készítik elő a földet. Igazából a korábbi erdős részre vetik, ahol a fát nagyjából kivágják, de nem mindig forgatják ki gyökerestől. Az amálét megőrlés után ugyanúgy használják a mindennapi étkezéshez, mint a kukoricát, és nshimát készítenek belőle (egyfajta puliszkát).

A mag akkora, mint a mákszem, és az, ahogyan vetik, a Magvetőről szóló példázatra emlékeztet. Marokkal, nagy ívben röpítik el, és a mag különböző helyekre pottyan, szerencsére a jó földbe is. Valahogyan ez jutott eszembe, amikor az itteni erdei falvacskákban végzett vasárnapi iskolai munkára gondolok.

Falusi, nyelvtanulási időszakom alatt, a kapott autó segítségével körbejártam a falvacskákat, amelyek hozzánk, Mungwihoz tartoznak, de az ottani kis gyülekezeteknek nincs saját lelkészük.

Ngululán rendszeresen volt alkalmam segíteni a gyermekmunkában. (Az én falum, Chalali is az ottani baptista gyülekezethez tartozik.) Az egyik vasárnapi iskolai tanító, Bana Mpatula csaknem végig beteg volt, de a másik tanító, Nelya hűséges munkáját örömmel figyelhettem. Sokszor feleleveníttettük a korábbi történeteket, miközben képecskéket festettünk, vágtunk ki és ragasztottunk fel. Néha teljesen meglepett, hogy a gyermekek a sokszor több hónappal azelőtt hallott, tanult bibliai történetekre egész részletesen emlékeztek. Mély hálaadás volt a szívemben, amikor megláthattam, hogy a Magvető kegyelmesen veti a magot ezekbe a gyermekszívekbe.

Az a gyermek, aki az egyiptomi 10 csapást helyes sorrendben elmondta, vagy aki a Tízparancsolatot kívülről megtanulta, kapott azokból a kis játékokból, ajándékokból, amelyek az otthoni magyar gyülekezetemtől érkeztek. És persze elköszönésemkor mindegyik gyermek kapott egyet-egyet.

Mivel a kis ajándékokból, játékokból bőven kaptam otthonról, tudtam adni belőlük a Vasárnapi Iskolások Vasárnapja rendezvény résztvevőinek

is. Erre az alkalomra itt, Mungwiban került sor. A mintegy 150 gyermek öt gyülekezetből érkezett. Mivel errefelé sok a gyermek, mindig nagy létszámra lehet számítani. Hadd tegyem hozzá, hogy az itteniek szeretik is a nagy számokat és a nagy összejöveteleket. Én a velem munkálkodókat mindig arra tanítom, hogy Istennek sokkal fontosabb a hűség, és meg kell tanulnunk Isten szeme előtt, neki végezni szolgálatunkat.

Changában a nemrég megtért Angeo Mulenga munkálkodik. Ő a korát és a hitét tekintve még fiatal, kell neki a bátorítás, de öröm látni, hogy hosszú idő után, végre itt is van pásztora az Úr bárányainak.

Mulilóban Margaret Mwamba munkálkodik, akinek az életét Isten nemrég újította meg. Jó látni, hogy most ott lobog a tűz a szívében. Nemcsak a vasárnapi iskolai szolgálatot végzi, hanem pásztori lelkülettel utánamegy a többször hiányzó gyermekeknek, és így keresi az elveszetteket.

Itintiben most ugyanaz a fiatalember foglalkozik a gyermekekkel, aki korábban is, és most nagy lendülettel vetette bele magát a munkába. Vele azért vigyáznom kell, mert szereti túl hangosan végezni a munkát, és ő az, aki szemrebbenés nélkül eltűnt, és másfél-két évig senki sem volt Itintiben, aki törődött volna a gyermekekkel. Mindenesetre most újra szolgálatba állt, sőt nemcsak a vasárnapi iskolai munkát végzi, hanem a hét egy napján olvasni is tanítja a gyermekeket. Ő azonnal anyagi támogatást is kért a munkához, amit meg is ígértem, ha előbb néhány hónapig hűséges munkát látok nála.

Mungwiban Énók végzi változatlan hűséggel a munkáját. Ugyanakkor továbbra sincs ember, aki a tinikkel és a fiatalokkal foglalkozna, így ők csak kallódnak.Miközben a faluban éltem, jobban volt időm, és meg tudtam valósítani azt, amit a Mungwi vasárnapi iskolásoknak a karácsonyi és a húsvéti műsor előadása után ígértem: ha az esős évszak véget ér, akkor elviszem őket a Chisimba vízeséshez, mivel kaptam egy autót a missziótól. Jó volt látni, ahogy a gyerekek önfeledten lubickoltak a vízben.

Bár az idő, amelyet Chalali/Ngululaiban töltöttem, nem volt könnyű, sőt néha nagyon kemény volt, Istennek volt szeme és szíve ahhoz, hogy mindig a kellő időben megbátorítson. Egyszer az egyik gyermek által, aki ezt mondta: „Megköszönjük imádságban Istennek, hogy most már van autód, és könnyebben tudsz hozzánk jönni." Máskor egy asszonyon keresztül, aki így beszélt: „Hálásak vagyunk Istennek, hogy nem egy másik országba, hanem hozzánk, ide, Zambiába küldött téged."

A Magvető, Jézus Krisztus nemcsak itt, hanem szerte a világon bőkezűen hinti az Ige magjait. Nemcsak ennek a valóságát, hanem a másik Ige valóságát is nagyon sokszor érzem, amelyet szintén az Úr Jézus mondott. *„Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába"* (Mt 9,37). Kérlek, te is imádkozz ezért!

Hálaokok:

1. Hogy nem adtam fel, hanem Isten bátorításával végigcsináltam a nyelvtanulási kurzust.
2. Hogy alapszinten beszélem a bemba nyelvet, még ha sok-sok további gyakorlásra is van szükségem.
3. Hogy az utóbbi alkalmakon a vasárnapi iskolai tanítást bembául végeztem, még ha segítséggel is, de az ő anyanyelvükön.
4. Hogy a Chisimba vízeséshez mégis eljutottunk, annak ellenére, hogy amikor már mindenki benn ült, az autó nem indult, de éppen akkor jött arra egy szerelő, aki segített, és végülis elmentünk, sehol sem akadtunk el az erdőben, és szerencsésen vissza is értünk.
5. Hogy Isten kegyelmesen végzi munkáját a gyernekszívekben, és most már több helyen

pásztor-szívű tanítók legeltetik a bárányait.

Imakérések:

1. Hogy a gyermekek közül is sokan megtérjenek, és megismerhessék az Úr Jézust mint Megváltót (sajnos sok AIDS-es gyerek van közöttük).
2. Hogy az evangéliumi kölcsön-könyvtári szolgálathoz is legyen mindenütt hűséges ember.
3. Hogy az új igazgató, aki nemrég érkezett és munkába állt, tudjon változtatni az egészségügyi dolgozók sok év óta kialakult, nem megfelelő hozzáállásán.
4. Hogy Énók öccse, Dániel, aki nemrég jutott élő hitre, és akinek a beteg szeme miatt el kellett utaznia az ezer kilométerre lévő szemorvoshoz, kellő segítséget kapjon.
5. Hogy a visszaköltözés, gyors kipakolás-bepakolás után, az össz-afrikai misszionárius-csendeshéten és az azt követő szabadságomon megpihenjek, és elvesztett kilóimat mihamarabb visszaszedjem.

Köszönök minden támogatást, imádságot, szeretetet.

Testvéri köszöntéssel:
Dr. Keszi Krisztina

Dr. Keszi Krisztina

Orvos-misszionáriusnő
2006 óta Zambiában

Dr. Keszi Krisztina – Zambia

Mulilóban Margarettel

A fiatal tanítóval Changán

Ngululán Nelya, ahogy a kukorica-törésnél, most is gyerekkel a hátán

A nyertesek, az otthonról kapott játékokkal

Sunday-School Sunday Mungwiban.
A képre nem mindenki fért rá.

Önfeledt lubickolás a Chisimba vízesésnél